

ČEVIKE na PRALCI.

vsak četrtak. — Uredništvo in upravljanje v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK.
oglasom: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovsko reklamo, bančna obvestila, poslana, vabila, namignila itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15 — Za inostranstvo L. 22.50.

eto IV.

GORICA, Četrtek dne 25. maja 1925.

51. 22.

Ko bodo volile ženske, bo tako...

bo to volile ženske,
življenje spremeni,
politev bo vršila,
prepirov in strasti.

Le pogledjte: komisija
to volilna je sedaj,
kakor da sedijo v kinu,
ali prišli so na čaj.

Seasoma v volilni izbi
priredimo z godbo ples.
vino bo čez mizo teklo,
pa volili bomo ymes.

Če še v vojsko ženska pride,
brž bo vzel slovo kanon,
mesto njega pa dobimo
orkestron in gramofon.

Gorica, 28. maja.

Od kar je Čuk na palci začel »štrafenga«, so se razmere v Gorici docela spremenile. Nočne razmere namreč. O tatovih ne govorimo. Tisti pijanci, ki so pili preje »sotto voce«, po noči bi se dejelo polglasno in se tišje, so začeli piti svoj fortissimo. Tisti pa, ki so že preje pili fortissimo, so glas popolnoma izgubili. To moramo zaznavati kot napredek. Tisti pijanci, ki so klicali ob poznih polnočnih urah, recimo od 11. do 12. ure, so se poboljšali v toliko, da kričijo v zgodnjih jutranjih minutah, t. j. od polnoči do ene. Ti tvorijo kot nekaka budnica za zaspale meščane. Meščanstvo pa ni s tem samo globoko zadovoljno, ampak celo hvaležno, ker ga ta prelepa inštitucija ne preneha in ob vsaki uri po noči opominja: »Čuj, ker ne veš ne dneva ne ure, kdaj te zaloti oko postavca«.

V ostalem smo praznovali desetletnico vojne; to je zadeva, ki jo Čuk na palci kot miroljubna žival ne razume do cela, zato raje molči o njej. — Tudi potres na Japonskem ga ni pretresel, ker je mnenja, da se tam zemlja le prepogosto trese, kot bi hotela, da se ljudje izselijo. Ne vé pa, da se cel zapad trese pred vzhodom, ker se boji bodoče poplave rumenega plemena. Tako se lahko zgodi, da se bo

ves svet tresel, pa homo imeli vraga v »šlaške«.

Je pa že bolj zapimivo dejstvo, da je Amundsen poletel na severni tečaj. To je tisti kos, kjer je zemlja nasajena na osi, da kam ne pade. Sam sneg in led, po leti sam dan, po zimi pa sama noč. Danes jim še spati ni treba. Vrag pa je to, da je ta Amundsen sicer poletel — brez Čuka seveda in to mu štejemo tudi v zamero — zdaj pa ne da glasu od sebe. Vendar ima s seboj radio-prizvajal in dva zrakoplova in še sedem ljudi.

Amerikanski listi so »kunj

štnia in sklepajo: »Če ga niso zagrabili viharji in če se mu ni zgodila kaka druga nesreča, je srečno preletel na severni tečaj. Če je srečno prišel tja in se tam kaj posebnega ne pripeti, bo prišel tudi nazaj. Če ne z zrakoplovi, ki so se se mu morda polomili, pa peš. Če pa ne pride peš, pa sploh ne bo prišel in bo vzel konec kje v ledenih puščinah, ker na naselbinah tam gor sploh ni misliti«.

Tako moder kot ameriški list, je tudi Čuk na palci. V svojo sramoto, pa mora priznati, da so ga to po Ameri-

kanci posekali. Čuk samo pristavi: Če se Amundsen ne, bodo Amerikanci se pa o njem, če ne, bodo pa saugibali.

To pot so se tudi vremenski preroki, lažnjivi pratiki in zvezdovedi pošteno zalili. Eni so trdili: »Na tečaj je juna, morda vreme«. Drugi: »Ogromen vihar je v letu tam gor in je trajal 48 ur«. Uboji Amundsen, ki jim moral verjeti.

O Hindenburgu pravijo, je prav dober republikanec in pripravljen čelade. To lahko vsak hip pokrije republikansko čepico. Predlonaslednik je po Hindenburgovem govoru ves prečeno vzkliknil: »Ah! — tako se treba danes vestiti!« V iljen ne ve, ali naj še zaupa v mu generalu ali ne. Prav pa da ima Hindenburg ljubežepu, kadar govori o republikli, tako kot jo ima, če vori o monarhiji —

Čuk na palci

Če ti resno je do tega.

Če ti resno je do tega, da se dobro ti godi, le respice ne govori in polomi si kosti, da se hrbet ti vpogne, da nrikloniš se do tal in obližeš svetel škorenj, da zamere se boš bal

Če ti resno je do tega, da svetinjo kdaj dobiš, čez pravičo in resnico, le naredi velik križ, pa ušesa si zatakni in na usta si zašij, kdor je tak, dočaka srečno svojo starost brez skrbi.

J. Jurkovič — Karlo:

Drugovanje.

VIII. PRIZOR.

Petrica sam.

PETRICA: Sedaj pa le brži! (Gači v suknjo različno brijsko orodje.) Ta trenutek moram porabiti. (Zatakne v zunanji žep tamburico.) Če ga zapravim — sem izgubljen. (Odpre omaro in zagradi za sveženj, a list, ko ga je bil prej napisal, položi na mizo in gre proti vratom.) Odleti pičica, dokler je kletka odprta. (Hitro odide.)

IX. PRIZOR.

Polona sama.

POLONA (iz sosednje sobe.) V kakšnih hlačah? ... V kakšnem telovniku? ... V kakšni suknji? — O ti potep! Zopet si brez denarja! Kam si dal ves denar? ... Pa kako je oblečen! Petrica! Petrica! Ali si gluha? (Stopi na oder s

3

koščkom papirja v roki in ga ogleduje.) Ni ga. Kaj je odšel? ... Petrica! ... Odšel je. Mesto denarja sem našla v hlačah ta-le listek. (Čita.) »Zvečer sestanek pri »Zlati čaplji«. Banko ima Tisič. Potem serenada na znanem kraju. Prinesi s seboj tudi tamburico in pridi za gotovo. Tvoj Tomica«. Ah! Sedaj vem, kje in komu je nocoj puščal. Zato so vsi žer prazni. (Zagleda na mizi list.) Kaj pa je to? (Vzame pismo in čita.) »Obleka, ki se v sobi suši, naj se dostojno očisti in izroči mojemu prijatelju Tomici. Vse ostalo, kar imam, ostavljam tebi, draga Polona. Na tem svetu se ne valiva več. To je moje opravičilo, in oporoka. Zbogom. Nasvidenje nad zvezdami! Najbolje bo: pozabi, da si me kdaj imela ...« Moj Bog! Odšel! Zapustil me je! (Čita še enkrat.) »Pozabi, da si me kdaj imela«. Seveda, draga! To bi bil najlepši in najlažji način iznebiti se žene. Ali, draga moj, ne bo šlo tako gladko, kakor ti

mišliš. Pozno se mi, zato se n-pust varati. O, nočem pozabiti, ne! O, se bova iskala po tem božjem svetu; še se bova prišla skupaj, draga! Se b nosila skupaj ta težak križ, ki va nadela. Poiskala se bova, da l to vodi, ne v gori. Dobro veš, da je lačna in voda gladka. Drugod se b našla, pa magari na koncu sveta. (Si ne robec na glavo.) Takoj se bova čola iskati. (Odide.)

ZASTOR.

II. DEJANJE.

Čuličeva hiša, okna so odprta. Pred miza s klopico in cest.

I. PRIZOR.

CULIČ in MIŠO.

CULIČ (se vrača iz mesta. Mišo si zu njim zavoje in škafje). Ivala gu! Zopet smo tu. Povsod je doma najbolje, pravijo ljudje. In je. Ni li res tako, Mišo? Sedaj pa

bsojeni prašič.

Je dobro se spominjam, bilo je leta, v dobi pomanjkanja in stiskanja pasov. Načen sem bil takrat kot vojak v nekem kranjskem mestu in bil priča tega dogodka. Neki meščan, a ne starega, ampak nedavno priseljen, je imel rejénega prašiča. Krbela je bil zanj, boli kot svojo nežno polovico, da bi jo zapeljali vojaki, bal se, da bi mu ga kak Potrebuhus ne ukradel. Sledil je se, da izvrši na pujskom tmo obsodbo, toda kolikor goče tiho, da bi ne prišli prijatelji na kolino. Neki noker iz Rusije, se vrnivši način, je izvedel za njegov namen. Ker je bil precej prezan, je mislil, če bom jaz mukal, da me boš se dolgo časa. Ponudilo se mu je, da ti odskodni zate klobase, o zarabi prašiča, da ne da glasu od sebe. Ker je bil mož skop, je »glijal« in cal, nazadnje sta se verigovorila. Naslednji dan ovašil, da bo bolj »gvišno« in cvilenja — poleg imen tega se dva druga v pot. Ves v sladke misli zatopi, kako bo oni poleg drugih, si nimajo pravoščiti kaj sega — užival na skrivaj tno pečenko, zabode prašič med bedra, pomagati nje, pa odskočijo in zbeže. Pa tudi skoči na noge, udere čez dvorišče med mi, puščajoč za seboj, kro sled. Mož, ki je ostal na rat sam, prvi hip ni vedel, bi počel, a hitro se zave in nožem v roki početi za čim. Poučena mladec se brž pridruži. On je kmalu stal za nekaj korakov. Na em križišču med hišami je od strani madžarska pa-

trulja, videč samo moža z nožem, pred njim pa bežečo gručo otrok, si je patrulja mislila gotovo jih hoče ta norec kot Herod pomoriti. Skočijo za njim ter ga vjamajo in ga z vso silo vlečejo v zapor. Takrat je uvidel, kaj se lahko zgodi vsled nepoznanja jezikov.

Bolj ko se je pridušal in klet po kranjsko — ker ni bil vešč madžarsčine — bolj so ga vlekli in mu jih nazadnje dali še nekaj po grbi. V kepi je kar norel od skrbi, kaj bo s ščetcem ter premisljeval: Je li to kakšni greh, da sem hotel lastno žival vjeti. Ni za živeti, ker

je ni pravice več na svetu. Medtem je pa prašič — ko je bil rešen glavnega zasledovalca, pridrvel pred neko vojaško kuhinjo, kjer so mu kot usmiljeni Samaritanje nudili prvo in zadnjo pomoč, in ga spravili v pokoj — pardon — v kotel.

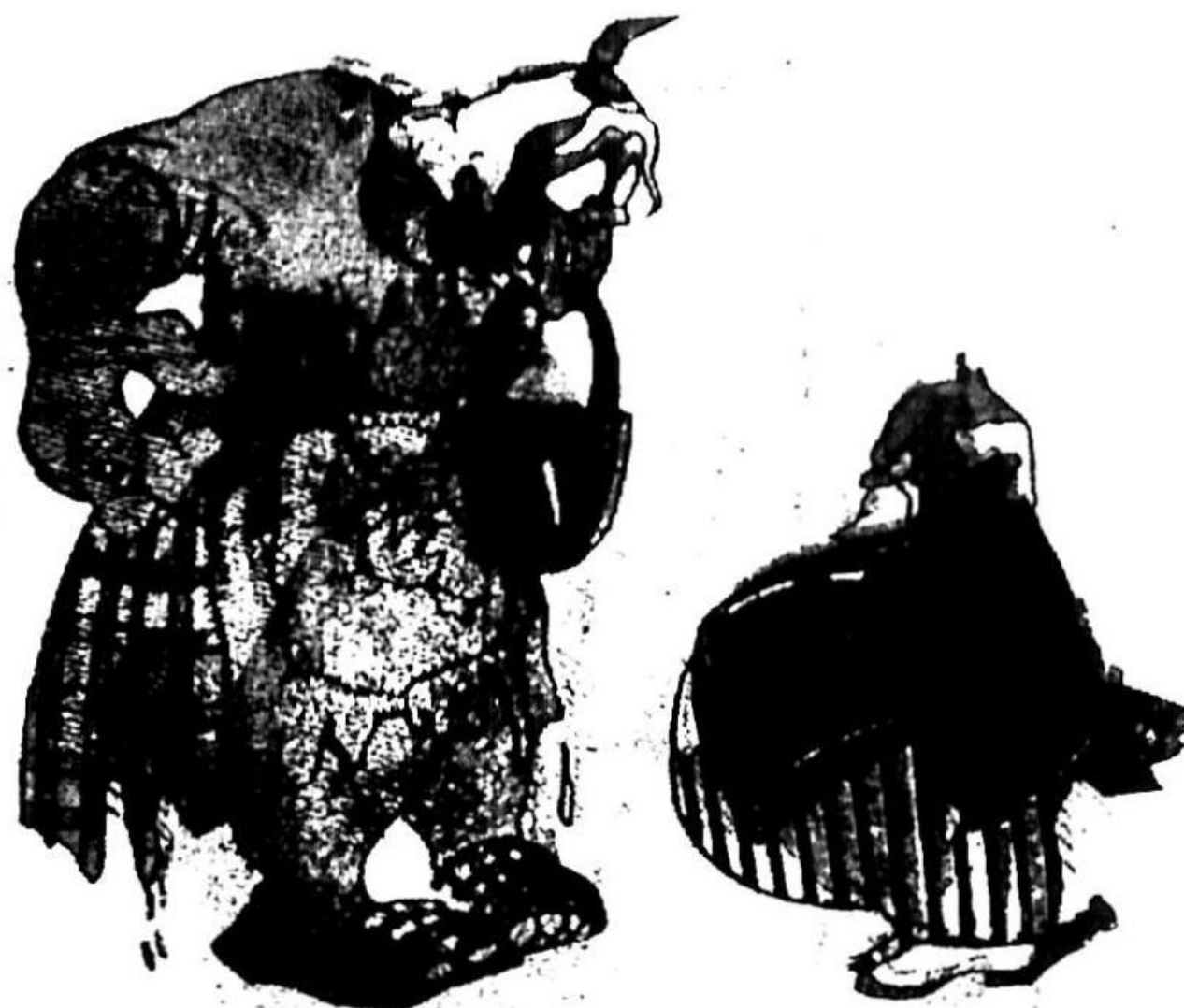
Za red skrbne oblasti so hoteli moža že soditi, ko se dobi dober prijatelj in ga reši. Brž ko je bil rešen vezi in spon, je šel poizvedovat. Po nešteti vprašanjih pridruži tudi do voj. kuhinje, kjer so se ravno maktili z njegovim rejénkom. Poprašal ju, a oni so se pričeli smejati, a vendar so

mu ponudili jesti. Jeza ga je lomila, a kaj je hotel, vzol je in jedel, rajši malo kakor nič. Od tega časa ne zaupa nikomur nič več, samo studira, kako bi iznašel kak aparat, da bi mu pokazal, kdo je bil njegov himavski prijatelj, da bi obračunal z njim.

Društva! Posamezniki!
Ali rbaite knjige?

Jurčiča, Brjavca, Mešovca, Detela, Pinzgajla in druge pisatelje dobite najprej neje v Narodni Knjižnici v Gorici, Via Carducci 7.

Politična modrost.

DOSTOJANSTVENIK: Stara baba, brž povej in razodeni, če jaz nisem storil svoje dolžnosti, če ni vse v redu? Dokazil! Zinil!

STARKA: (molči)

DOSTOJANSTVENIK: Vidiš, molčiš kot Čuk na palci, dasi smo ti dali svobode, da govoriš, če hočeš. Slabo vest imaš.

STARKA: (molči, kot Čuk na palci, ki tudi ne pove vsega).

NEVARNA PONUDBA!

Ko je slavni vrvolodlec Blondin prvičkrat kotal svoj vratolomno umetnost v Parizu, ga je med drugimi občinnimi osebami obiskal tudi Aleksander Dumas starejši. Ta znani romaništec je bil tudi velik šalivec in je trdil, da Blondinova umetnost na vrvi ni bogve kaj. Blondin pa mu ježno odgovori: »Veste kaj, gospod Dumas? Ako se Vam zdi, Vas prenesem na vrvi preko Niagare!«

»Prav rad, gospod Blondin, ali pod pogojem, da Vas ne sem jaz!«

ZAFRKACIJA.

»Danes sem bil v veliki nepriklj, ko sem se opoldne vozil s tranvajem proti domu. Ko sem hotel plačati listek, sem po vseh žepih iskal 40 stotink, pa jih nisem našel.«

»Aha, sprevodnik! Vas je spodil z voza, pa ste morali peš domu!«

»Nikakor ne! Dal sem mu desetlirski bankovec, pa mi je lepo našel 9 lir in 60 stotink.«

esi vse skupaj v sobo. (Mišo odide). (Sede). Pregovor pravi: dvakrat seliti, enkrat pogoreti; a jaz pravim: rat hčer poročiti — tudi to je do. Teško sem se, čeprav tako lahak, od domov. Dobro so me oskubile, v tu, te priavke! Ne pustite te, dokler e do siterga ne nazro. Pravijo, da ima eruh večje oči od žolca, a za mest- trove bi se lahko reklo, da imajo e oči od mošnje.

No, hvala Bogu! Kar se ti samo en- v življenju primeri, to že lahko pre- es. Zdaj se veselimo, zdaj zopet u- amo, a ko imamo samo edinko v hi- tedaj tudi njo samo enkrat omoži- ... toda, saj dekletce je dobro, lju- njivo, krasno! ... to se mora reči, če- y je moje... Sedaj pa, da pregleđa- danje. (Vzame iz žepa škatljico, z om okrašeno). To je naposled moje. lejajo se, da bom stem razvesolil ma- . A to? (Odviije iz papirja malo hra-

nilnico). To je sicer precej resen dar in ne bo se malo namigodila mala, ko ga zagleda. Varčnost in krepost mladosti; pa vendar: ako človek ne varčuje v mladosti, trpi pomanjkanje v starosti... No in kadar je ognjišče vroče, se lažje na njem napravi ogenj. Kjer je temelj, tam se lažje zida. Pa da ji delo olajšam, da bo z večjim veseljem začela, (seže v žep) — tile, tile denarji, sem se namenil, da bodo za matico. (Jelica je med tem prispela po prstih iz hiše in se ustavila za očetovim hrbtom. Nato mu položi roke na ramo in ga poljubi na lice.)

II. PRIZOR.

Prejšnji in Jelica.

CULIČ (se naglo ozre): Oho! Kma- lu sem se izdal, ti semičica mala! Goto- vo si začutila, da imam nekaj zate. O ti ženska radovednost! O, koleno! Evno! ... No, ker si že tu, pa poglejmo, kako

ti bo pristojal tale okrasek! Najprej ro- kavice! (Li natakne rokavice na roki). Lepo! Prekrasno!

JELICO: Prekrasno, da, ljubi oče! Prekrasno, ker je vedno krasno, a to radi tebe. Premisljevala sem, ali boš mo- goče pozabil nanje? Ali se bo spomnil, da bi mi prinesel kako posebno zemljo- vanjsko darilo. Ah, kako sem vendar mogla sumiti kaj takega? (Mu poljubi roko.)

CULIČ: Dete moje! ... A, sedaj mi povej, ali je že narejena poročna oble- ka? Ali ne vešta otroka, da je samo še en dan do poroke?

JELICA: Veva, veva, dragi ata, o jaz se bolj kot kdo drug... Čez kakš dve ali tri ure bo že vse v redu. Potem pa se bom vsa preoblekla. Da me boš videl kot mlado nevesto, v beloti, z vencem in pajčolanom na glavi.

CULIČ (žalostno): Dobro, dobro.

Ženski klobuki.

Čuk na palci že dolgo ni nič predaval o ženskah, odkar se je bil spravil na njih lase, ki so postali tako kratki, da že v kožo nazaj rastejo. Parkrat so ga ženske radi tega tako oskubile, da mu je komaj par peres ostalo. Zato je sklenil, da o ženskih lasih ne bo pisal, ker jih kmalu nič več ne bo. Saj se pa tudi videti ne dajo, ker so pokriti z raznimi »lonci«, kateré ženske — z imenom klobuk, kvečjemu, da jim mimo ušes mišljajo »ricoti«, kot jih nosijo gališki ljudje, ki pri-sezajo na »staro vero«.

S tem pa nočem reči, da so ženske stare vere. Bog obvari. Pa zelo nove vere so. Vedno hočejo kaj novega. Klobuk nikoli ni nov dovolj. Vsako leto, da, skoraj vsak mesec ima novo obliko, kakor mesec na nebu.

Čuk na palci se samo čudi, da niso v zadregi z iznajdljivostjo. Včasih so nosile klobuke kakor Napoleon, ali kakor naši orožniki, da človek ni vedel, kaj gre proti njemu, ženska ali oko postave. Če pa je šel po mestu v družbi s tako žensko, je mislil, da ga je kdo aretiral in ga pelje v »keho«.

Nato smo videli ženske klobuke, ki so se kar lomili pod nojevim perjem. Še Župančič pravi v neki pesmi:

»Na klobuku ji vihra
nojevo pero...«

Takrat je nastala resna, pre-resna-bojazen, da bodo iztrebili vse redke ptice afriških pustinj. Učenjaki so se že trepetali za noje, ki so imeli izginiti. Pa ni bilo tako hudo. Ženske so tako naelo spremenile modo, da so bili noji rešeni.

Nastali pa so klobuki, široki

kakor rešeto, kakor da bi kdo o romen dežnik poveznil na glavo.

Ti so varovali ženske solnca, dežja, toče, ošvičenih prekelj in vseh hudih pogledov. In kar je glavno, se je dal obrazil marsikateremu spremljevalcu, ki bi moral ostati v avnosti prikrit, skriti pod to ogromno streho.

Pa zdaj? Ženska iznajdljivost jo je naglo potuhtala. Odkar so si ženske pričele striči lase na lonce in skoraj na lonce, se je tudi njih pokrivalo približalo lončenemu idealu. Klobuk je dobil obliko lonca. Prvič je to praktične uporabe. Ženske lahko naredijo iz starega lonca nov klobuk in iz starega klobuka nov lonce. Za fižol in za zelje,

(pravijo pa, da so ti klobuki za zelje mnogo prikladnejši). Nekateri teh vrst klobukov imajo natavnosi obliko nočne posode, oprostite moji diskretnosti. — Velika večina pa se približuje obliki čelade, kot so jih nosili v srednjem veku mušketirji. To bo zopet vpliv branja Dumasovih romanov. Pri tem pa ne vpoštevamo onih klobukov ki imajo obliko papirnih košev, škarnice in bombone in raznih drugih škatol.

Jasno pa je, da se oblika ženskega klobuka še ne more popolnoma ustaliti. Ona stremlji za majhnostjo, enostavnostjo, in če se ne motimo, je bodoči ideal klobuka eno samo pero v lasih, bodisi koksše ali petelnjice in kvečjemu

en obroč okoli čela, da d...
ne razpoci od prevelike
razmišljenja, ki ga povzroča
moda.

Čuk na palci predlaga, naj ženske strižejo na »balince« naj nosijo čepice kot vajen in se te naj pozabijo ved doma. To bo prvič zdrav drugič nezapeljivo, tretje cen, četrto praktično, peto pametno, ker je predlagal

Čuk na palci

Pretnarjev Francosko-slovenski slovar se d...
v »Narodni Knjigarni«
v Gorici

BREZOBRAZNI S. RE-
VODNIK.

Dva gospoda stopita s travajškega voza.

Prvi: »Ali si videl, kako je oni brezobrazni sprevodnik gledal kot da nisi plačal vojnega listka?«

Drugi: »Da, videl sem; jaz sem tudi njega gledal, da sem v rosnici plačal list in mu dal še napitnino pohu!«

INTELIGENTNI I. SL.

»Človek ne bi verjel, kakšni inteligentni so včasih naši...«

Moj n. pr. začne strastno liti in zavijati, kakor hitro moja žena bliža klavir, da bi kaj zaigrala.

BODIMO VARČNI!

Gospa svojemu soprogu obilni večerji v hotelu. »Kaj še ostrig hočeš naročiti? Ne, bodiva varčna! Na ta način mi moreš jutri kupiti ouhane z briljanti, ki so danes občudovale pr. tarju!«

Tudi perje?

GOSPOD. Čujte, Ana! Današnja pečena kokoš je obstajala samo iz kosti in kože.

KUHARICA. Ali naj vam v bodoče tudi perje spečem?

(Si otre skrivaj solze z očesa). Bog te blagoslovi, moj otrok!

JELKICA. Oh, ata! (Mu pogleda v oči). Kaj pa ti je? Mene pa vedno nra-briš, a kje je sedaj tvoje junaštvo?

CULIČ. Nič, nič, dete moje... Ali poznaš tole škatljo? Kaj praviš, kaj je?

JELKICA. To je sladkornica.

CULIČ. Ni. Ali ne vidiš teh ust. (Pokaže zarezo na pokrovu.) Kako so zazijala! Kakor da so lačna! Jaz sem že nekaj vrgel skozi nje v želodec. (Odpre škatljo), da ne bo čisto na tešče. A ti ga še naprej hrani. Ko pa te bom čez leto obiskal, bom videl, koliko bo medu od te matice. (Mišo pride.) Kaj pa, Mišo?

MISO. Gospod! Pismonoša iz Jelenograda je izročil za vas tole pismo.

CULIČ. Daj ga sem. (Mišo odide.) Da vidimo, kaj je. (Si natakne očala). Oho! Najbrž je Perušičev! Do, tudi pečat je njegov. Kaj pa to pomeni? (Odpre in čita.) Grom in strela! Zdaj pa imamo!

JELKICA (prestrašeno): Kaj je oče? Čemu si se tako prestrašil? Kakšna novica?

CULIČ. Slaba, dete moje. Slaba, slaba! Vidiš — zopet nimamo druga.

JELKICA. Kako to?

CULIČ. Zbolel je. — ne more pri-ti... Ah, za vraga, kaj naj sedaj storimo? (Hodi po sobi). Povej mi, kaj naj sedaj storimo?

III. PRIZOR.

Prejšnja in Manda.

MANDA (priliti iz hiše): Kaj pa je vendar? Kaj se je zgodilo? Zakaj si tako vskliknil in se razburil?

CULIČ (ji pokaže pismo): Na, čitaj, pa boš vedela.

MANDA (čita): »Dragi Pavle! Ne boš mogel vzeti tako kruljavega druga. Od težkih bolečin se ne morem niti giniti, a kaj šele, da bi prišel k tebi. Napravite, kar hočete in — ne zamerite.«

No, ta je pa lepa! Sedaj pa sedimo kaš! (Srdito). To je vse tvoje delo Zmerom sem ti pravila: »Ne jeni! Perušiča! On je bolan človek, ki ne more zagotovo obljubiti nič za dan naprej. A tvoja trda butica!« Nečem drugega — Sedaj ga imaš! — O, le se česi in praj kaj za ušesi! To ti nič ne pomaga. Kaj mišli, kaj naj sedaj počnemo.

CULIČ. Kaj naj sedaj počnemo? E, odložili bomo poroko, pa bo. Danes besede vendar ne morem pogaziti.

MANDA. Nič! Odlagati poroko dokler ne ozdravi Perušič! Kaj pa? Hvala lepa! Lej ga! Radi njega mišliš, da bomo odlagali, kajne, dokler se ne bo lepo ne razdere. Dandanes se ni grati tako mladima zaročencema! — S. vendar ne boš užalil prijatelja! — Skrajaj ti nekaj rekla.

CULIČ. No, kaj? Le povej!

(D. lj.)

Zagonetno pismo.

Mladi Simon Berg je dobil svojo službo v veleindustriji in podjetju tvrdke, enake imena v Berlinu. Radi odličnih trgovskih sposobnosti, razpoložljive zunanosti in tudi zaradi enakosti imena se za njega vanj stari Simon Berg povzruše. — edina njegova vse bi bilo dobro in prav: da Berg bi bil mladega Berga prav rad sprejel za svojega, da je znal poleg drugih jezikov še angleški. Da se nauči tega jezika, ga pošlje na odar na svoje stroške za leto v London. Mladi Simon Berg je odpotoval z najširšimi nameni in se nastanil v prvostanskem hotelu. Drugi dan je v obednici krasno jedel, ki je vračalo njegove objektivne poglede. Berg poje natakarkarja in ga praša po imenu lepe neznanke in kako se navel seznaniti z njo. — »Kaj to svetuje natakarkar. —« »Kaj, pa ne znam angleško.« — »Pišite ji francosko!« — In nekateri Berg piše zaljubeno pismo in prosi odgovora isti večer. V resnici najde na večerji zaželeno in na pričakovano pismo, to pisano je bilo — v angleščini. Ker ni imel drugih znanstev, prosi natakarkarja, naj mu ga prečita in prestavi. Natakarkar čita in čita in reče naposled: »Po tem, kar sem ravno čital, Vas moram prositi, da takoj neopaženo odstranite.« — »Kako to?« praša zaželeni Berg. »Ven!« zakriči natakarkar... Simon Berg se pripravi pri ravnatelju hotela. Ko ta prečita pismo, mu reče: »Spodaj izvolite še nocoj zaščititi naš hotel!« — Drugi dan se poda Berg na policijsko ravnanstvo. Uradnik, ki je prebral Bergovo pismo, mu reče: »Počakajte, dokler ga ne prejme ravnatelj sam. Ko pride Berg na vrsto, ga nahruli policijski ravnatelj: »Gospod, 24 urah morate zapustiti to ulico, sicer...« Berg se znehuje, da ima nekje v Londonu dobrega prijatelja iz znanstvenih krogov. Poišče njegov naslov, mu napiše pismo nujno za pomoč, naj mu pošlje prevod pisma v angleščini. Za par ur se vrne s potrebnim odgovorom, ki ima brez odgovora: Berg je v zavitku svoje usode. Pismo brez prevoda in vsake prijateljske besede. Vse potrjuje mladi Berg na parobrod v Hamburg. Med potjo potoži svojo žalost dobremu kapetanu in mu razloži pojasnila glede vsebine pisma. Kapetan mu reče: »V istem hipu bo močan veter in valovi...«

vi pogoltnjejo zagonetno pi-
smo.... Zdaj vprašam še jaz:
»Kaj je bilo v onem pismu?
Kdo mi zna rešiti uganko?«

UJEL SE JE V LASTNO MREŽO.

Neki pekovski mojster v Trstu je že dolgo vrsto let kupoval maslo od prebrisanega Kraševca. Začelo pa se mu je dozdevati, da so štruce masla, ki bi morale po dogovoru tehtati po 1 kg, nekam prelahke. Začel jih je tehtati, na se je prepričal, da prav nobena nima dogovorjene teže. Pek pretežit in pri razpravi praša: »odnik kmeta«.

»Obtoženec, povejte mi, ali imate tehniko doma?«

»Da, gospod sodnik, imam
jo!«

»In uteže imate tudi?«

„Ne, teh pa nimam.“

«Kako, pa tehtate maslo?»

»Čisto enostavno, gospod sodnik: odkar kupuje moj tožitelj moje maslo, jemljem jaz pri njem kruh in sicer v hlebih po 1 kg. Ti hlebi mi služijo obenem za uteže pri tehtanju masla. Ako teža masla ne odговarja, nisem temu kriv jaz, temveč moj tožitelj!«

Pekovski mojster je izgubil pravdo in je moral plačati vse stroške.

Dva velika umetnika.

„Kaj vam pravim, dragi kolega. Pri mojih gostovanjih v Ameriki mi je občinstvo več nego enkrat izpreglo konje.“

„Ka j pa naj rečem jaz? Meni niso izpregli konj, ker sem imel avtomobil, toda bencin so mi izpili.“

NIMA SREČE PRI ŽENSKAH

»Nikoli nisem imel sreče pri ženskah! Edina, ki sem jo imel od srca rad, se je poročila!...«

»Pa je nisi nikdar več videl
v življenju?«

»Kako, da ne? 'Vsak dan jo vidim, ker jaz sem oni ne-
srečnež, s katerim se je poro-
čila!«

Izšle so v samozaložbi „Narodne Knjigarne“ v Gorici otroške slikanice

Ah, kako lepo!

Stariši, če hočete svoje malčke
razveseliti, kupite !

KONKURENCA

Smrčkar, priden in podjeten trgovec, je imel na levo in desno svoje štapune dva nevarna konkurenta, ki sta mu prizadevala mnogo nevolik. Nekaj dne je oni na desni izobesil na svojih izložbenih

oknih ogromen plakat z besedilom:

**50% popusta na ceni vsega
mojega blaga!**

Drugi dan opazi Smrekar na oknih svojega soseda na levi isto tako velik plakat:

**60% popusta na cenah moje
zaloge blaga!**

Smrekarja je oblival mrzel pot in že se je bal poloma in konkurza, ker je vse drlo v štacuni njegovih konkuren-
tov. Ali dobra misel mu šine v glavo in naslednji dan je dal še on plekat nad vrata svoje trgovine z napisom:

Glavni uhdod!

KAKO SO OBLEČENI ČRNCI

Sinček: »Povej mi, papa, ali je res, da črnici ne nosijo hlač?

Oče: »Ti pač dobro veš, da jih ne nosijo. Čemu tako prašanje?«

Sinček: »Zakaj pa si oni dan, ko so nabirali milodare za črnec vtaknil hlačni gumb v nabiralnik, ako črnci ne nosijo hlač?«....

POVEST

O KROKODILOVIH SOLZAH.

Ker se je zadnji čas pomno-
žilo popraševanje po krokodil-
lovih solzah, ter ker vsa jav-
nost upa, da bodo kmalu do-
segle prvo mesto na trgu žen-
ske lepote, je sklenil »Čuk na
ralci«, da poda svojim čita-
teljem kratko, zgodovinsko
resnična povest o prvem po-
stanku krokodilovih solza.
Kakor je cenjenim čitateljem
znano, je bil Čuk v njegovem
predzadnjem listu strahovito
napaden. In zakaj? Neka ose-
ba si je upala trditi, da je Čuk
lažnik, ker piše o krokodilovih
solzah, katerih po njenem
mnenju sploh ni na svetu, ter
še marsikaj družega. Da si pa
Čuk opere svoj kljun, ter da
dokaže svetu, da on ni lažnik,
ampak skozi in skozi pošten
ptič, kateri govori, piše in poje
le resnico, zato je zbral in na-
pisal sledečo povest. Da pa ne
bo kdo rekel, da Čuk samo s
praznim besedičenjem krade
Bogu čas, ljudem pa denar, za-
to je sklenil, da priredi pri-
hodnji mesec posebno ekspe-
dicio na spodaj omenjeni o-
tok, na katerem se nahaja ve-
lika množina krokodilovih sol-
za. Vsled tega se opozarjajo
vse one mladenke, katere si
želiyo te zlahtne tekočine (ter
kljub vsej svoji inteligenci ne
vedo, da jih čestokrat same v
veliki množini potočijo), da
skrbno preberejo te vrstice ter
čimprej pošljejo Čuku potreb-
no svoto denarja, ter dovolj
veliko, ter močno opleteno
steklenico, ki je potrebna za
bistro tekočino, katere baje
zelo lepo hladi in celi od lju-
bezni razgreta in ranjena srca.

Vrnimo se k povesti!

Nekako sredi med Evropo
ter južno Ameriko, leži skriva-
nostni otok, na katerem je
svoj čas vladala mlada kralji-
čina, katero so imenovali ore-
bivalci otoka, vsled njenega
prikupljivega obraza: Kraljica
lepote! Po celem otoku in še
daleč preko njegovih mej se
je tiste čase zanesla vest, da je
kraljica lepote ne samo lepa
po telesu in plemenita po srcu,
ampak da je tudi zelo bogata.
Kakor so pripovedovali oči-
vidci, je bilo v kraljičinih bla-
gajnah veliko rumenega zlata,
srebra in druge drage kovine.
Sploh, bilo je vsega zadosti,
kakor na ribničanovi ženitni-
ni. Nekateri ljudje, kateri so
zelo dobro poznali kraljičino
ter njene razmere, so pa govo-
rili ne v en drugače. Trdili so,
da je kraljčina zelo trdega in
neusmiljenega srca, do svojih
podložnikov, njena lepota da

ie kupljena v podobni šminke, njeno bogastvo je bilo kakor strah, ki je po sredi otel, okrog ga pa nič ni. Pa naj si bo že kakor hoče, resnica je, da so od blizu in daleč, prihajali stari in mladi, revni in bogati, ter celo v kraljevskih oblačilih so prinašali svoja kosmata sroa, jih pokladali k lepim nogam, kraljice lepote. Darovali so samega sebe boginji ljubezni ter namišljenim bogastvom. Kraljčina je sicer zelo koprnela po moški ljubezni, vendar je z nekim preziranjem a tudi z zadovoljnostjo, gledala žrtve klečoč pri njenih nogah, proseč jo ljubezni in usmiljenja. Na drugi strani pa je tudi od vsakega ljubimca imela svoje koristi, kajti ako je čutila pri njem polno mošnjo, je vedela, da se bo lahko po svoji volji ter za ljubimceve denarje prijetno zabavala, kar se je tudi vselej res zgodilo. Vsak je šel od nje z dolgim nosom in prazno mošnjo, ter se ni več vrnil.

To je trajalo toliko časa, dokler ni nekoč s strahom zapazila, da so se od dne do dne vedno bolj redčile vrste njenih častilcev. Spoznala je, da je njena lepota čez noč izginila, njeno bogastvo je izginilo v praznih besedah. Vse jo je zapustilo. Samo nebroj grdih starih krokodilov, katere je že od mladosti lastno ročno negovala, so ji še ostali zvesti. Od mnogobrojnih prijateljev, katere je imela, so ji le še grde živali ostale stanovitne prijateljice. Oh spominu na mnogobrojne častilce, katere je imela tako grdo za norca, se ji je storilo milo pri srcu, iz oči pa so ji dan za dnem tekale, kakor orehi debele solze, katere so krokodili stregli ter jih odnašali v veliko zakladnico, katero se je sčasoma spremenilo v veliko jezero, katero se dandanes stoji, ter ga čuvajo kraljčini prijatelji, krokodili. V sled tega se se dandanes imenujejo solze kraljice lepote, krokodilove solze! Ker se na dandanes nahaja po svetu mnogo takih kraljčin lepote in ljubezni, zato tudi jezero krokodilovih solza vedno narašča, ter se je hati, da se ne bi ta huda tekočina vnela ter pogrnala cel otok v zrak. Zato se pridno razpošiljajo solze širini sveta, ker so baje krokodilove solze, edini lek, kateri kmalu zaceli od ljubezni ranjeno srce. Ta povest je z zlatimi črkami zapisana v zgodovinsko knjigo, glavnega mesta čudovnega otoka. Vso zgodovino je prebral vsem dobroznani Pavliha z rdečo marelo, ter jo je sam povedal »Ču ku na palci«.

Mica mpa Katra.

Mica: Buohdi dabra jutra, Katra! A s'ki jezna, k naju že pa usem sbiet nosje.

Katra: Ki bam za tuste jezna, še belj sua zdej parajta ne. Sej še tist'ga laha demaje notr, k je nas adrešu, pa za uatj tejtga usehlih use. Kamendira. Jest bam tud žihr še pauarila, mpa puidn, kam bom tiela.

Mica: Bejš, bejš! Meni se pa kar čudna zli de mihaje druja ga za nuotr deust kakr kešne babe.

Katra: Kadej sa še ki muredli brz bab. Abičš Mica, ki te bom prašala? Kjer je bu tist cajt tam pr nas, k sa te pršli klicat?

Mica: Adn dele s kancelije je bieu, k je žbina papisaauu, de buoda biedli, kuolki tirjet za napri.

Katra: A je pršu z araplana? Sej pa puot b'na smeu, kar je muorma le samj zdržuat.

Mica: Neč se na buoj, kar je ki za pategnit, žie bieu tud za naša puot.

Katra: Kab'la jest na nje ga miest, b' use naše mazie za kar le zapisala. Zatuo k sa kajliš zagnopan, de na znaje druiga, kakr de se uascajt med saba trkaje, če se je pa trieba kuod aglasit sa pa le usiehl.

BOLJSE POZNO KO NI KOLI.

Mali Milko joče in iliti, da se svoji mamici v srce smili. »Povej vendar, moj srček, kaj pa Ti je, da tako bridko jočeš?« — »Oh, zlati mamica, včeraj sem padel na dvorišču, pa sem se hudo pobili!« — Za boga, čemu pa jočeš danes, ko si včeraj padel?« — »Veš mamica, včeraj Te ni bilo doma!«

NE SUKNJA, TEMVEČ JAZ.

Gospod si misli pri prodajalcu kupiti novo zimsko suknjo. Prodajalec, žid, mu poišče lepo novo suknjo in mu jo ponudi. Gospodu suknja ugaja, samo pravi: »Škoda, suknja mi je zelo prav in mi ugaja, pa preveč smrdi po čebuli.«

»Odpustite gospod,« pravi žid zelo vljudno, »ne suknja, temveč jaz!«

Mica: Sej tist cajt sa nar belj zgedinjen, de usi tišaje.

Katra: Benj kuste je, de Buoh, pamagi! Šlišš Mica, as dala ti učjera ki za kamaro?

Mica: Kerj sn tiela. Če ne me je bla pa nosila usaruod.

Katra: Jest pa tud kaj ne, kakr je črnja za naitam, patle nat reče kar če.

Mica: Buoh žie bida, če je buoš nucafa, kit pareče.

Katra: Čo je buom, micala, biem de bom magla usehlih kaza pridat. Kar bom imela jest tešja služba, rmoj bier loj de na puidn petliet.

Mica: Sej je rios čudna, de io ni sram petliet.

Katra: Še belj čudna, de nas ni sram stradat, mpa nji dat.

Mica: Ki češ, kar sma pr dabra.

Katra: Ja kumt b'bluo, deb nas biu tejt use za aucije za pisau.

Mica: Kiere sa šlie gare a naša hiša zdej?

Katra: Frau biem, de se naz Zaga. Zdej muorm pa kar jett.

Mica: Le bejš če jennu ki belk magazin.

Katra: O jennu! Še za na plenta muoče je u njem, pa de tejtja je bla le s Tmim praešena.

Mica: Naj dajo pa androje tibe, A pridš so pa usiehl?

Katra: Še če na umajem.

Iz Vipave.

Po lepi vipavski dolini triumfira pač najbolj nekdo, ker deklic uglednih se slini za njim, malo manj kakor sto. Če ktera na cesti ga ugleda, jo hitro za njim pcedi, na levo, na desno ne gleda, zgubi da ga ne spred oči. Po dvoje, al troje src nežnih, tud v bližnjih vaseh zadrhti, če on kje pri vratih le vežnih iz vljudnosti se oglasi. Z enako prijaznostjo vsaki prilizjeto seže v roko; kaj hoče, ker časi so taki, da punce za fanti teko. Li naj bi pred njimi se skrival, na poti ogibal se jih? Ne bode nam tega prikrival, da sam tud ljubitelj je njih. A enkrat se pride v zadrego, do tega bo kmalu prišlo, ne delale bodo nadlego, takrat pa ne bo kar tako. Sedajle si vsaka še misli, da ljubi on samo le njo,

zaradi ugleda v čisti, seveda, ima njo samo. A pravcati vrag med deklic nastane, ko enkrat se zve, plaušmeister da ta-le presne že mnogim je zmedel srce. To bodo se enkrat zlasale, razpraskale nos si, obraz, žaljivke si v pismih pisale; ha, fantje, takrat bo za nas. Ko bridki se vzdihljaji čuli iz varanah sre teh deklet, si ktera laso še ispuhila, za, — dragi, pogrošani cvet. Vendar pa v vipavski dolini še rožce in slavčki pojo, četudi kateri deklini po licih že solze teko. A tom pa škerjanki v višav žgolišo le pesmico to: Vajeti za srečo pripravi, da ne bo čez osto ti uslo! In Čukec zbudljivo v dolini ne vtakne več spicasti kljun; po dobrih deklicah skomino in sline cedil bo volun.

ZAMENITI FOM

ZAROČENCA
(I PROMESSI SPOSI)

Izide koncem junija tega leta v zalozbi »Narodne Knji-garne« v Gorici.

Izdaja bo luksurijozna v mnogobrevilnih slikah. Sprejemajo se prednaročila.

Pravilo.

Pravilo v Odgovoru, da se poizkusi, da jih Čuk na palci nap vendar ne morejo zaspati po cel den, ker jih motijo ves čas sami ki s slovikanjem onega, kar je napisano na »Palci«.

Pravilo v Odgovoru, da se l dekleta zelo rade oddale. Predpo so: naslov (doktor ali inžen, nar nje tudi uradnik), trgovina s shi cam, konisko opravo in kobil. Če pa ni takšnega, bo pa t di do čevifar ali pometač. V ta namen bo jo vsako toliko časa na ogled po ti njih vaseh. Čuk vse vidi.

Pravilo, istotam, da postar »zauge« in najamejo »bojo«. Kdor bo hotel obesti zaradi ne čne l bezn, mu ne bo treba ne »rika« »Zajet« in ne »cvek« amp k pl samo tako in dekle oziret fant vidovec kar čez noč. Pravilo, da to podjetje »neslo«. Saj hie se našen okraju v zadnjem ču kaj di obelajo.

Pravilo, da ima sportk b »V tako močnega dirkača, da ride st no prvi, ako dirja sam.

Pravilo v Pesnici pri Mariboru, da
am mnogo oboževali, saj so, ki
je v vas dekličem. Vse je pač po
modi, ravno tako Cuk to tudi.
Pravilo istotam, da se je 17. t. m.
la bluna med dvema fantoma
škola, to pa na to, ker ima neka
dika tako veliko srce, da vsak
zamo izve.

Pravilo, da si je neka Mica poro-
lase in obrila. Kaj bi pa še zdaj
la? Mariborčani bodo še zadrželi
d tedi!

Pravilo v okolici Maribora, da se
presmentani Cuk, tako udoma-
da se moše in fantje z »Servus
» pozdravljajo, kadar se sreču-

MIKO NOČ, MAMIČA!

Mamica (svojemu triletnemu
sinčku): »Miko, ako ta-
ne polubiš naše ljube go-
tice, moraš iti takoj spat!
mamič: »Lahko noč, ma-
mici!

Pravilo. Od neke. Prosvetnih or-
gani ne napadamo, ne onih ne
jih oprostiti!

Pravilo na Tolminkem pod Škrla-
da nekateri žive v tako dobrih
stanjih priateljstva, da si hočejo
sami ljubega uba potestiti.

Pravilo pod Škrlato, da se nekato-
vetovali drugim, da naj si puste
trave, da bi jih ob priliki lahko
di zanje, ker si pa tega ne sveta
prečeh srca, vzeti, se pa žen-
trize in ljubosti v nevarnosti.

Pravilo istotam, da se vseh sinov
tekm, kdo zna bolj rabiti dar go-
ta. Cuk je porabljen za sodnika,
bolj vtrajnemu podali častno di-
po. V slučaju enakosti se igra
pi.

Pravilo pod Škrlato, da hodi neki
poglasu soditi bi bil skovir, po
na tablanu počivat, tam tako na
teli e, da mu sapa zastaja.

Pravilo, da se je Novosvetska ob-
tak izvršila da se je nazadnje
in spravil v koritjo.

Pravilo, da bi neko dekle že letelo
novosvetskim Tončkom, pa se
da se prilijane pete na čevlji
odbičijo.

Pravilo, da se je No-No v Novem
etu skozi tri dni pred občetjo, gle-
la v zrcalo.

Pravilo Odovalski fantje, da v teh
dneh vsi, večkrat romajo na Ve-
rke, kjer pri pribežališču grešni-
v in pri tolažnicah žalostnih dobi-
tolaže in poguma za težko živ-
nje!

Pravilo, da so ustanovili v Klani
štvo treh slov: marinjalno, pona-
no in spotalno; kdor hoče biti član
ra zvesto in skrbno izpolnjevati
vse sebine teh besedi.

Pravilo istotam, da znajo mladci
ko »ušniti«, da je na laze slišati,
er Cuk prebiva in o ljubosti, izgub-
ni snova.

Pravilo v Lipi, da so dobili novo
unovo, a so si tako glupci, da ne-
tere nesea bole.

Pravilo v Lipi, da je velika burja
kar začele hoditi Šapčanska
pleta na plesat, in je nevarno, da
Cuk, ne odnese.

Pravilo na Velikem Zemunu, da je
Veh, kozo ovce kupovat v Čiča-
n.

Pravilo, da so se Kasešca na zad-
em dnevnem plesu tako prepla-
li, da im je treba toplega kumlove-
čaja in medoni.

Pravilo, da so se v Kedu punčke,
tje do kmetov, dohodile, ljudsko
da se in po se sojijo. Ker pa se

niso zadostl stare, da bi šle s fanti na
ples, se pa zbirajo v družbi v podob-
nim lantehčki ter se grejo izprele-
lati v drugo vas in kar po cesti ple-
šajo tango kol maskarade. Kje so ma-
šere, da se za se vidijo? Cuk vse
dobro vidi.

Pravilo, da je na Tolminkem neka
od Cukovega kluna ranjena ptica
v svoji jezti napadla goloba.

Zato svetuje Cuk vsem tistim, ka-
teri bi bili po njegovem klunu zadeti,
da svoje rape lupo obvežejo in da jih
jako v miru ozdravijo. Če pa javnost
ve, kdo je tisti, ki je »ploziran«, je
kriv vsak sam, ker tane ne skriva,
ampak jo javno razkazuje. Cuk sicer
ne ve, koliko napravi udarec njego-
vega kluna, ako zamahne z njim po
kakšni klopčuli. Zato so pa počake v
njegovo zadovoljstvo mnogokrat ve-
či uspeh kakor pričakuje. Tudi kove-
le vesel, ako z enim strelom več žu-
cev zadene. Ker je pa mogoče, da
ima tudi Cuk pred svojimi gnezdom
različne smoti, je že uročil za to
ogromno metlo, s katero jih bo po-
metal. Zraven metle so pa naročene
tudi orjaške vile, s katerimi bo po-
tem izpred pragov kidal gnoj, če bi
ga kje z veliko metlo ne bi mogel
pomesti.

Tako bo torej Cuk še zmeraj trgal,
nel, pihal in zbadal vsako veliko ne-
spodobnost, nedostojnost, netenak-
nost, nepoštenost, ter sploh vse, kar
se spada v zavedno in zdravo člo-
veško družbo, in ki kvari preveč u-
strel in čast našemu narodu.

CUK ODGOVARJA.

proslavnemu ženskemu društvu v
Odovalci, in ga prosil, da naj samo
spravi omenjeni tvoj avstrijski
kron, da si bode vkupila »spudra« in
razne vrstne »mazila« za mazanje
svojega jezika, da bode društvo
laže klopčalo in opravičilo. Koreno-
ve medalje pa naj samo društvo
spravi, ker bode čez čas »rabilo« za
makarone namesto »zabele«. Za lu-
naka, ki pridobije v Cuku, da se
lje in kluje, pa je razpisana že proma-
la nagrada, kjer je več vredon. Re-
ginus Bellesus pa želi Cuk da naj
prvo svoj životek malo poredi, in
nogce podebeli.

Cukus na hruškah.

Pravilo, da je šel neki zarečički
fant k procesiji v Loko ne pa na ma-
lo Bukovico. Tam ga je čakala nje-
gova ljuba sova. Cuk je zija na vse
grlo in se jima je smejal.

Pravilo, da neki zarečički fant po
dnevu spi, po noči pa pod okencem
svoje ljube čepi, ona se mu pa v spai-
senci smeji. Cuk vse vidi in vse ve,
greha delat se ne sme.

Pravilo, da hodi v Zarečico neko
novokraški dekle vsakih štirinajst
dni na snubitev k svojemu dragemu.
Nova moda, kaj? Cuk vse vidi in
vse ve, dekletom to ne gre.

Pravilo Stranci, da so nekateri
uheliške dekleta, ko so bor sadile, v
divjem skednu krasno prepevale in si
z mlečnimi lanti kratek čas delale.

Pravilo, da se od Smasti do Radri-
tak kmet drži, da vse pod se spr-
vijo želi. Vse se pa zato boji, Cuk ka-
pозна.

Pravilo. Volarja. Vsega dopisa
prav nič ne razumem. Nam je žal.
Je tudi slabo pisati. Pozdrave!

Pravilo, da imajo Medveščani že
pripravljen »zvono«, da ga povodijo
Odovalčanom. Nahaia se v stari Ve-
harški kovačiji. Ozled brez legiti-
cije ni dovoljen. Ista so pa dobi na
Medvedemrdu pri »Bravo bravo,
moj pup«. Seveda mora biti tudi
štablita, na njej namreč »mici-
laca«.

Pravilo, da Medveščani in Vihar-
čani kar ne morejo pozabiti laške
šeskalce pri Bretetu, toliko je čisto
potica mesa in klobas. Po vrhu pa
ke 1000 kr za nočesto.

Pravilo, da sta se do zadnje ne-
delje »štrle Birt« in »štrle Viharčen«
večkrat skregala. V nedeljo sta se pa
menda uglasila. V znamenju »sprave«
sta poslala pol praznega litra in ko-
zarce v davčo deželo.

Pravilo, da se neka »trajla« v
Ivanjli dolinah strašno togoti, do
menda iz kože skočila. Ker ji ne-
čelo dati par lisčakov nagrade, da
bi v klobučku in rjavih solččkih o-
krog hodila in ljudi opravičala. Na-
dahle pravijo, da je svojo velikansko
krivico začela kar po »cajstengah«
razlagati. Če pa se to ne bo pom-
galo, se bo pa bala na žvezo nar-
dov obrnila.

Pravilo, da je bil v nedeljo pri liri
»V nizavi« tako ogromen neval, da
so morali odgovodati predstavo.
Vsi velike plohe je namreč ušlo
vse občinstvo na tleto in se do ve-
čera še ni povrnilo iz okolice.

Pravilo, da so mestni očelje v lo-
met sklanili, da bi kralj »cenci«, polt
pa ga prodajajo po sturi cent. Račun
je bil tedaj brez kčmaria.

Pravilo Malo Ubelci, da je Marička
Stemaja, ker dosti lantov lusa, ker
imeli, da je sama, da nlohene druge
ni. Pa lantje so res prili, pa ne
radi njo pa le »padi« kjer vltce
sladko je!

Pravilo, da »Cuk« se je okrepil,
odkar je bil klican na »pravice« v
Goriči, kjer so upali da mir s 500 li-
rapi kazni, zadljejo »goflo«. To se jim
ni posrečilo. »Cuk« ostane »Cuk« ter
bo šel svojo pol naučel.

NE POMAGA NIČ.

Da bi se obvaroval tatov,
sem napisal na klobuk: »Kr-
sto, nagradni svetovni bok-
sars, Pa ni pomagalo nič.
Včeraj je visela v restavraciji
na obešalniki mesto mojega
klobuka. Stara in zamazana
kapa, na kateri je bilo napisa-
no: »Petlin, nagradni prvi
svetovni tekač na deset kilo-
metrov«.

Pravilo, da vse soproznike »Cuka«
je hotel hudo vzeti od vesolja, ker
je bil »Cuk« globljen ter so upali, da
te »preklete spake« bo la enkrat ko-
nec. »Cuka« ne bo konec. Pohajna
želja teh Cukovih »prihalejev« se ne
bo izpolnila, pa tudi če jeze pozejo.

Pravilo, da »Goriška Matica« so je
malo okrepila in na noge postavila,
da se ne hani za njo. To sporoči
»Cuk« »Matemu listu«, ki je ves za-
sopljen bil v skrbeh za »Matice« po-
stati, ko je »Matice« izpodkopal in
pri duhovščini in bil za »botra« pri
konkurenčni »Gor. Mohorjev Družbi«.

Pravilo, da nekateri, ki so pred
par leti dajboji »matrali« za »Go-
riško Matice«, delajo sedaj proti
njo. To pa ne zaradi tega, ker je
»Matice« ožala zvesta svojemu pro-
gramu, ampak zaradi tega, ker so
»sopodje« spremenili svoje prepri-
čanje o skupnem narodnem delu!

Pravilo, da je čevljari D. v Marl-
boru prodajal zelo po ceni otroče,
moške in ženske čovlje in da je napo-
vedal, da jih bo 3 dni tako po ceni
prodal. Ko pa so drugi čevljari to
izvedeli, so tekli k Velikemu županu
in so prosili, da se mu trgovina takoj
zapre, kar se je že drugi dan zgodilo.
Čudno je to, da siromakom ne sme
pomagati s tem, da se jim produla
blago po najnižji ceni, da pa tistim,
kteri pretiravajo celo s cenami, ne
zaprejo trgovino.

Pravilo, da nekateri gostilničarji v
Mariboru in vrb gledajo dalmatinska
in istrjanska vina, ker so po ceni in
kakovosti tudi štajerska vina po-
bolj zanimiva. Seveda pa tudi oni

radi pijejo dalmatinska in istrjanska
vina.

Pravilo, da je bil Dunajčan P. iz-
puščen iz mariborskih zaporov, ker
» položil kavejlo od 300.000 dht. da
pa jo, ko je prišel na Dunaj, zbolel.
Zdaj pa huče, da so pripelje iz Mari-
boru na Dunaj kak zdravnik ali pa
cela komisija, da ugotovi in potrdi,
da je P. res bolan, in da se ne more
vrniti ob določenem času v Maribor
v zapor. Stroške huče plačati sam in
sicer zato, da mu kavejla od 300.000
dinarjev ne bo propadla.

SAMO ENA KLOPUTA.

Sodnik: »Koliko klop ut ste
dali tožniku?»

Zatoženec: »Sam eno«.

Sodnik: »On trdi, da ste mu
jih dali pet«.

Zatoženec: »No, gospod
sodnik! Ampak z očitnost na
njegovo slabotno zdravje, sem
mu eno dal petkrat, ker bi jih
več ne prenesel«.

Pravilo v Zarečici pri li. District,
da se nahaja tam neki O. A., ki je
tak, da kadar iz njegovih hvalisa-
stih ust spušča laži, se vedno za svoj
nos drži, vse ljudi bi hotel za norca
imeti, a mora v svoji hki prejevo
in bode preštet, svoje liše prah po
mesti, potem od drugih smeti na ce-
sto mesti.

Pravilo v Črnem vrhu, da je neka
gospodinja dajala vseh fantom ta-
ko trde Velikonočne piruhe, da so jih
morali s kamenjem za vogalom raz-
bijati.

Pravilo istotam, da ko so izvedeli,
da je prišel »Deseti brat« nazaj, so se
nekateri Lomčanje zelo zavzeli, dru-
gi pa pravijo, da bodo plačali eno
mašo zanj, da se ne bo njegova duša
več »matrala« po Črnem vrhu.

Pravilo v Stodencu, vseh »deseti-
kovanega uspeha, da je »Cuk« An-
dreja kljani, se je vrsta slovenska
bajljada z domaćim govorom na »orgi-
ce«. Klopčanje so goreče molile, da
bi se oddelala takaka klopča.

Pravilo istotam, da nekata Andrej
krokodilove solze, odkar mir je
»Cuk« pokazal tako velike roge!

Pravilo istotam, da je bila cela
»Pakuleta« zaposlena pri velepošti-
nem delu »Tožba«, Gabriel d'Amun-
zik, svaga in tudi drugi »decimali«
so pomagali stavke kovati.

Pravilo v Strmet, da so pri J...
ovem krstu kumovali sledeči bofri in
botre: Cesar iz Itraš, kralj iz Laž,
papež iz Zagorja in sint velika Si-
mona. Boterce: Marjana spred Lin,
barske gore in pa cajuarjeva Cvrti
iz Kotanje. Vse je bilo židane volje,
— v gostilni pri Vehiru pa se najbo-
lje, — na uho so mu peli — aja la tu,
so plegali, pil na zdravje — juha?

Pravilo, da je sodnik A. M. v Ptuj
razžalil odvetnika Dr. H. istotam, in
da ga je ta zadi tega, da pri mari-
borskem okrajnem sodišču. Pri raz-
pravi 23. t. m. se nista mogla porav-
nati, ker je sodnik trdil, da njega se
ne more tožiti meni nič, tebi nič, od-
vetnik je pa zatrjeval, da njega se ne
sme žaliti. Razprava je bila pre-
žena, da bosta oba nasprotnika čaka
čas nabrati gradiva za dokaz ročice.

Pravilo, da je mariborski državni
most zdaj električno razsvetljen, da
pa ni po vsem mostu svetlo, ker so
nektere žarnice šle v luknjah.

Pravilo, da su v soboto 23. maja v
Mariboru galemniki in tudi nekateri
hišni poslužniki, ki so čitali novi sta-
novanski zakon, prebledeli, nekatere
pa je rudbica oblika: hrčkone ino
zadovoljni z zakonom ne ti ne oni!

Pravilo, da kadar je dež v Mariboru, tudi tisti ljudje gredo v cerkev, kateri drugače cerkve od znotraj sploh ne vidijo.

Pravilo, da neki godbeni krožnik vabi člane za pristop k društvu z obljubo, da jim bodo godli, ko jih poneso na eni syet. — Salantensko lep užitek za člane!

Pravilo, da je v Mariboru zelo prebrano, ker se ulice in ceste škropijo s smetano ali pa nič in ker veter, kateri skratki vsaki dan piha, raznašava prah.

Pravilo, da Cirkus Kolosseum v Mariboru piše na lepakih: Začetek ob 4. popoldne namesto ob 4. popoldne.

Ončka eno Vonca.

Ončka: Vonca, čoke mo. Kuj teku steriljoš (hitiš)?

Vonca: Sto muša! (kriči na oslico). Dej žvelto! Mo kuj se šla jesket v Kuper.

Ončka: Sen gaola prodet nek derv za se kepet ano bočeco parfuma eno to veštoljo zo jet pleset u nedeljō. Vi- de, vide, mo je lepa to veštolja.

Vonca: Ježu, Marija, mo je deštra mašina (posebno) te špice, ostriga si znala jo zbrat. Po Ončka čon te ne- koj prodet, sen čula provet, de te je pestu tuj merožo (ljubi).

Ončka: Me je pesto jo, se derži maša šteman. Pa sen mogla čet, de bo tebe zev roda.

Vonca: A nanka ze neč ga ne uza- mem.

Ončka: Zakaj vruga da ne, kuj ni dešter mladenec, eno zna anka pleset lepu.

Vonca: Zna jo pleset, ma tango ne zna neč pleset, mene plaže tango ple- set.

Ončka: E perbiresh jo ti, ke jemaš merožo klike češ, mo usoka ne more teku.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

F. H. K. O. B.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Meštal trg. šte. 6

sprejema vloge na hra-
nilne knjižice in te-
koči račun, jih obrestuje
po 8%.

ter jih izplačuje takoj brez odpo-
vedi in brez odbitka. Večje hra-
nilne vloge z odpovednim rokom.
Obrestuje tudi višje po dogovoru.

Babica avtorizirana sprejema noseče. - Govori slovensko.

TRST - Via Giulia 29 - TRST.

Kdor želi pristnega tropinovca

naj se obrne na tvrdko

VODOPIVEC & KRALI

v Potoku - Dornberg

Cena zmerna Posrežba ločna - Blago
prvovrstno — kupuje dolre in dravez
tropine po največji ceni.

Trgovina z m. nufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nev sta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovca Škodnik Anton, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovca ki kupuješ mnogo hkrati

ceftria, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Dober dan Lojze! Kam pa greš kupiti zlato
za birmo? Grem k našemu zlatarju

WATT ALOJZIJU,

zapriseženemu sodnemu izvedencu

v Gorici, Raštelj št. 22, v Gorici

Vsi radi kupijo pri njem, ker ima dobro blago in po ceni
ni daje tudi z 2 letno garancijo.

Velika zaloga manufakture Ruggero Venuti

Gorica - Gorso G. Verdi 19 - Tel. št. 95.

Velika zaloga domačega in češkega
volnenega blaga. — Svile, bombaževine
vseh vrst. — Perila za opremo nevest
in za domačo rabo. — Volna, žima
in perje. — Volnene preproge in L'noleum.

Velika zaloga svile.

Posebnost: blago za moške srajce.

Blago najboljše. Cene nizke.

ZANIMA VSE!

Ob priliki konca sezone se nadaljuje v manufakturni
trgovini

„AL RIBASSO“ v Gosposki ulici št. 5 - Gorica

IZREDNA PRODAJA

vsega blaga 30%, do 50%, popustom na nakupnih cenah.
Blago za moške in ženske obleke — Svila — Bomba-
ževine — Perilo — Blago za mobilijo — Pogrinj.
Zavese itd. itd. Ne zamenjajte trgovine s vsakda-
likvidacijami. Obiščite trgovino in primerjajte bla-
go in cene z blagom in s cenami v drugih trgovinah.